

UN 750 ANIVERSARI BEN MOGUT

El natalici de Berlín i el senyor Reagan

L'actuació violenta de la policia a Kreuzberg fou l'espurna dels incidents de maig a Berlín. La visita de Reagan només ha servit per agreujar els enfrontaments entre berlinesos i policia.

Núria Roig (Berlín)

Després d'haver estat maleït a consciència pels gondolers de Venècia que, a causa de la cimera d'economia dels monstres de l'economia mundial que havia de cercar solucions, van perdre els guanys del pont de la pasqua granada, el president nord-americà va venir a fer la guitza a Berlín i va donar més feina que tres trigèmings fent-se caca alhora. Berlín s'ha passat dos dies pràcticament en estat d'excepció.

Tot va començar com segueix: després que els darrers dies d'abril a l'oest s'inauguessin oficialment els 750 anys de Berlín, el dia u de maig, durant una festa al carrer a Kreuzberg, —el barri alterno-esquerrà per excel·lència—, per defensar-se, la policia va irrompre en

El mur de Berlín, protagonista de la festa. Baix, estàtua de l'àngel de la pau.

un bar llançant gasos lacrimògens. La violència no es va acabar aquí. Fins a les quatre de la matinada el barri va esdevenir un camp de batalla de gent irada per la dilapidació que representen aquestes festivitats. L'espurna fou el registre policíac sense ordre judicial fet la matinada del primer de maig en el centre organitzador del boicot al cens de la població que es realitza aquest mes, enmig d'una gran crispació. Després d'aquests avalots, la majoria dels censors de Kreuzberg van dimitir voluntàriament, esporuguits.

Cotxes cremats, vidres trencats, aparadors saquejats i un supermercat incendiari i destruït perquè no es va deixar passar els bombers. Els que s'ho van passar millor van ser els turcs, que se n'anaven carregats amb els mateixos carretons de la botiga. Kreuzberg és un barri amb un percentatge altíssim de

turcs, estudiants i marginats voluntaris, on es viu en unes condicions bastant miserables; les cases amb el vàter a l'escala, humidíssimes i sense dutxa, són a l'ordre del dia. Els motius de la violència d'aquell primer de maig són un conglomerat de ràbia per la situació en què molts es veuen obligats a viure i contra el que aquí s'anomena el «grup blanc», que pressiona perquè s'aboleixin els lloguers fixos, però sobretot d'odi contra l'estat —«Aquest estat ha de cremar», és un dels eslògans més repetits a les protestes—, i contra les seves constants intencions d'immiscir-se «tecnològicament» en la vida privada de l'individu, com ara amb el cens, que no es limita a demanar nom i adreça.

Al cap de deu dies, el sarau va continuar a l'altre cantó del mar, amb motiu d'una actuació, davant del Reichs-

Dalt, esquerra, Neue Wache, guàrdia de la República Federal Alemanya. A la dreta, estàtua de Frederic Guillem. Baix, Gorbatxev, símbol de la llibertat al Berlín Est.

tag, de David Bowie. Com de costum, s'havia format un grup d'oients transmuro-fònics, i aquesta vegada la policia impedia que s'atansés a una distància raonable al mur per poder sentir la música de l'altre costat. «Amb 750 anys n'hi ha ben bé prou», com a *grafitti* i com a crit, va fer acte de presència al costat de «El mur s'ha d'esfondrar» i els cops de bastó de la policia, les detencions i sobretot les pallisses als periodistes d'occident.

Els òrgans oficials de la República Democràtica Alemanya van declarar oficialment els incidents per inexistents, com tant els agrada fer, fins que, en veure que els avalots no s'acabaven amb el concert i continuaven fins dil·luns polititzant-se a ulls veients, van

fer el cor fort i els acceptaren oficialment.

El darrer dia dels avalots ja es cridava «Gorbatxev, Gorbatxev», l'esperança de tants al bloc oriental i que a l'Alemanya de l'Est s'ha convertit, potser sense esperar-s'ho ell mateix, en un ídol subversiu: els cartells amb la seva foto que s'enganxen clandestinament a les parets de Berlín són arrencats ràpidament per la *populus police*, i als professors, ja se'ls ha advertit, per exemple, que s'estiguin d'assistir als actes de la Casa de la Unió Soviètica, que desvetlla de sobte un interès furibund i que s'ha fet sospitosa d'un dia per l'altre. L'oficialitat de l'RDA es mira de reüll aquest nou fenomen de protestes protagonitzades per joves molt jo-

ves que no es diferencien per la vestimenta com els *punks*, i va per feina per enllestir al més aviat possible la seva identificació sense crear màrtirs. Per aquesta raó quasi s'han deixat anar la majoria dels, primer quaranta, i després, més de dos-cents detinguts.

«Kill Reagan and you will do the world a favor» diu un llençol tret per una finestra. 50.000 persones van desfilar pel centre de Berlín Oest per protestar contra la política de Reagan, i fins i tot els organitzadors i els tres mil autònoms van quedar parats pel gran nombre. Les botigues havien buidat els aparadors i algunes havien tancat abans d'hora; la manifestació va transcórrer pacíficament fins al final, quan van començar a volar pedres. ¿Dels autònoms? ¿dels provocadors de la policia? I aviat va estar armada. Més detencions, però la policia, tota previsorra, ja havia disposat centres apropiats amb aquesta finalitat. «L'import de policia» («Taz») de Hamburg, amb matrícules canviades als cotxes per assegurar l'ordre, van pujar a deu mil el nombre de forces de seguretat patrullant per Berlín. Al vespre, de nou, bar-

ricades a Kreuzberg aixecades pels autònoms i, a partir de les onze de la nit, persones lliscant com a gats fins als terrats de les cases, fent xivarri amb una olla i una cullera per posar música a la salutació de Reagan al 750 aniversari de la ciutat. Talment el Diumenge de Glòria.

L'endemà, Reagan va desfilat amb limusina cuirassada per carrers especialment desertificats per anar a parar davant de la porta de Brandenburg i embolicar-se entre vidres també cuirassats. La novetat més gran que va comunicar als seus fans, que havien hagut de suportar un escorcoll, és que ell, a Berlín, hi tenia una maleta, i que proposava a Gorbatxev l'esfondrada conjunta del mur. Cap a les quatre, tanmateix, un mur viu de policia encerclava tres-cents manifestants que no van poder sortir fins al cap d'unes hores. El metro i els accessos de Kreuzberg es tancaren per impedir l'assistència a una acció al KDW —una mena de Can Jorba refinat— i que els nens de les escoles poguessin tornar a casa seva. Reagan s'acomiadà dient que els que es manifestaven en contra seva és que preferien anar-se'n a l'altra banda. La ciutat mai no havia multiplicat tan descaradament els seus murs.

Edificis dins la zona oriental de Berlín.

Peti qui peti, el mite de Berlín continua i troba nodriment, el 13 de juny, escenificat a l'estació d'Anhalter Bahnhof, bombardejada durant la guerra i en runes des de llavors, que ha costat sis milions de marcs i que volia acontentar els exigents de Kreuzberg, però que no ha fet diana perquè ho troben un balafiament. Es tracta d'un muntatge entre futurista i aires d'anys vint, compost per diversos espais, un dels quals, un rectangle bastit amb planxes

de ferro, va servir per a inaugurar l'exposició amb un escàndol fenomenal, i està poblat per unes escultures en certa mesura figuratives, també de ferro, que conviden a l'observació detallada.

Els rovellats i les formes aconseguïxen una harmonia indomesticada que les fa belles de debò. Vídeos sobre berlinesos famosos, com el pintor Grosz, fundador del moviment dadaïsta de Berlín i enemic del nazisme, i veus que surten d'un auricular de personatges parlant sobre Berlín com Kurt Tucholsky, a qui s'ha dedicat una sala a la Casa de la Literatura de Berlín —inaugurada el juny de l'any passat— l'escriptor de la ironia que es suïcidà el 1935, després d'haver-se hagut d'exiliar. En conjunt, sembla que l'exposició-escenificació busqui un caire salvatge que ja pareix sinònim de la ciutat.

Berlín no s'està de res, i per al trenta d'agost hi ha programats noranta minuts de focs artificials japonesos, que prometen ser impressionants. Dinou mestres pirotècnics japonesos enviaran 7.314 coets a esclatar al costat de les estrelles. Potser a la fi s'aconsegueix l'explosió d'alegria popular que teòricament havia de comportar aquest any de celebracions. □

Las Villas

HABITATGES UNIFAMILIARS ALT ESTANDING DE 187 M² • SALÓ MENJADOR • XEMENEIA LLAR • CINC I SIS DORMITORIS • CUINA • TRES BANYS LAVABO • FUSTERIA DE MOBILA • CALEFACCIÓ INDIVIDUAL • AMPLI SOTERRANI D'US PRIVAT • FINANCIACIÓ FINS VINT ANYS

SALIDA /2
4,5 Km
VALENCIA AUTOPISTA BARCELONA PORT SAPLAYA

PORT SAPLAYA

PLA PARCIAL APROVAT PER O. M. 21 - T. 76

• INFORMACIÓ I VENDES: Autopista València-Barcelona, Km. 4,5 (EIXIDA 2). Tel. (96) 371 36 11 ALBORAIA I en FICSA, carrer de la Pau, 11. Tels. (96) 332 34 02 / 3 / 4. VALENCIA